

[Peter Larsen.]

menter; de er så overskuelige, at der ikke er nogen tvivl om den økonomiske holdbarhed på disse områder.

Jeg kunne hertil føje, at den lovgivning, jeg taler om, har eksisteret i 18 år. Desuden tror jeg, at det vil være sundere, langt sundere, for alle parter, om pengene anvendes til nyttigt arbejde fremfor til rent beskæftigelsesarbejde eller fremfor at blive udbetalt i form af understøttelse. Vi bevilger jo hvert år i folketinget store beløb alene på denne konto.

Må jeg dernæst sige, at når der er visse begrænsninger med hensyn til bevillingerne, må det være opgaven at fordele midlerne nogenlunde retfærdigt, og her finder jeg der er ved at komme en skævhed ind i billedet. Jeg har indtryk af, at man i den seneste tid har lagt mere vægt på det beskæftigelsesmæssige end på det landbrugsmæssige, idet man, som meddelt i en skrivelse fra januar i år fra landvindingsudvalget, på finansministeriets foranledning har krævet, at der ved afgivelse af tilsagn om lån og tilskud skal lægges størst mulig vægt på beskæftigelsen af den ledige arbejdskraft, og endvidere har man opstillet visse kriterier for, hvor meget den udbetalte arbejds løn gennemsnitlig mindst skal udgøre i de enkelte sager. Selv om disse regler vel næsten altid kan overholdes, finder jeg, at denne drejning er uheldig, idet den kan medføre, at det rent landbrugsmæssige kommer i anden række, og det kan vel med føje anføres, at landvindingsloven er vedtaget for at skaffe mulighed for både øget produktion og øget beskæftigelse; ja, jeg vil i denne forbindelse ikke vige tilbage for at sige, at landbrugsinteresserne næsten alene burde være afgørende ved disse sagers behandling. Det mener jeg, fordi den mekaniske udvikling, brugen af gravemaskiner og lignende, bevirker, at det største beskæftigelsesproblem først opstår, når landvindingssagen er gennemført og detailafvandingen derefter skal finde sted. Her kommer den største beskæftigelsesmæssige interesse ind i billedet, og derfor mener jeg, at man på dette område kan få de to hovedsynspunkter, det landbrugsmæssige og det beskæftigelsesmæssige, til at finde hinanden.

Endelig vil jeg gerne pege på, at det

forekommer mig, at øerne er forfordelt med hensyn til bevillinger; men måske har det sin forklaring i det forhold, jeg nys har omtalt. For selv om man i Jylland både har betydelig større arealer og visse steder måske også større arbejdsløshed, synes jeg, der er en skævhed i fordelingen, i hvert fald når man lægger en landmandsbetragtning til grund for vurderingen af disse ting. Tager man fortsat det vidtgående hensyn og opretholder denne skævhed, kan det medføre, at påtrængende projekter bliver udsat for at henligge i mange år, inden de kan komme til udførelse, og det kan i værste fald betyde, at det har lange udsigter med færdiggørelsen af de fynske sager.

Må jeg her nævne, at vi på Fyn har 20-25 projekter med et interesseområde på 2 200 ha og med et bekostningsoverslag på godt og vel 4 mill. kr., der venter på udførelse. Det er store arealer, der her er tale om, og det understreger den betydelige interesse, vi har netop i disse spørgsmål. Af disse arealer dækker de seks største, nemlig Fjordmarken, Gyldenstens inddæmning, Horsebækken, Vejrup Å, Fællesgrøften, Skolerenden samt Bågø, ca. 1 900 ha, og så vidt det er oplyst over for mig, har kun Bågø chance for at komme med på den sidste bevilling, der er givet i september i år.

Jeg håber, at de andre projekter hurtigt må følge efter, og at arbejdsministeriets indblanding i disse sager — en indblanding, som for øvrigt ikke står nævnt i loven — ikke må få den afgørende betydning, der tilsyneladende er lagt op til. Efter min opfattelse kan beskæftigelsesmæssige hensyn alene ikke bære landvindingssagen frem på den måde, hvorpå man havde tænkt sig den skulle bæres frem.

Hougaard: Når jeg har bedt om ordet, er det for at sige lidt om et problem, som vedrører skolelovens gennemførelse. Det er ikke et problem, der angår lokalemangel eller lærermangel eller noget i den retning, men nærmest noget, der vedrører skolens indre liv.

I den ny skolelov står der udtrykkeligt: differentieret undervisning — en undervisningsform, der skal bruges i den udelte skoles 6. og 7. klasse. Det er vel første gang, man ligefrem i loven fastslår, at der